תושב מעברת כפר אונו, בן ל־משפחה בת 13 נפשות, הוא שלום נחיאסי (19), צבעי לפי מקצועו. שלום נולד בטריפולי, עלה ארצה לפני שמונה שנים, נמשך מילדות אחר מקצועות ה־במה. עוד בטריפולי הופיע בלהקת בית־הספר. בארץ ניסה להגשים את שאי־פותיו בלימוד באלט וריקוד סטפ. כש־ראה שלום את המודעה בעיתונות על חיפוש כוכבים, מיהר להציע את עצמו כמועמד, הצליח במיבחן הבד. אולם הוריו התנגדו לבחירתו זו, מאחר ש־היתה כרוכה בהוצאות כספיות גדולות. שלום החליט לברוח מבית הוריו, אך כעבור זמן קצר השלימו עמו ההורים והחזירו את הבן־השחקן־עקשן הביתה.

„אל תספרו שאני בת 13", ביקשה נילי אלרמן, הצעירה מבין הכוכבים־לעתיד שהצליחו במיבחן הבד. למרות גילה הצעיר, יש לנילי, ילידת תל־אביב, קריירה עשירה של הופעות במה. היא הופיעה בתיאטרון **במתנ לנוער,** שיחקה את בן המלך **בבן המלך והעני,** הופיעה גם **בחסמבה,** רקדה באלט ב־להקה של רחל סליתמן. היא גם הופיעה בתיאטרון **זירה לנוער,** שם, טוענת היא, הכינה את הכוריאוגראפיה. ברור שעם עבר עשיר כשלה, רואה נילי, בעלת ההופעה החיצונית המבוגרת מכפי גילה, את עתידה מובטח בסרט הישראלי, באם ימצאו לה תפקידים המאימים למימ־דיה. אין היא מתכוננת לחסוך במאמץ.

מרוב התלהבות להופעה בסרט, זנח ישראל גרינברג, איש כפר־סבא, את עבודתו כחשמלאי אוטומובילים וכ־מדריך לתיירים, מתמסר כולו ללימוד המישחק. הגורם שהביא אותו לכך, היה הנער העוזר בבית המלאכה שלו, ש־עזב את העבודה ויצא להפליג באנית נפט. באותו יום קרא ישראל בן ה־35 ובעל המימדים הסינמסקופיים (125 קילו) את המודעה על ביקוש שחקנים, החליט להיות שחקן. ישראל, יליד חרבין ש־בסין, טעם את לקח הבמה בעת שהציג רביו בעבאדאן בשנת 1944, בפני פוע־לים יהודים, התלוצץ על חשבון **סוללי בונה** ופוסר מעבודתו. „אני רוצה תפקיד קומי. תפקידים טרגיים יש לי בחיים."

אליזבת טיילור הישראלית היא חנה עוזיאלי, 21, בוגרת סמינר ובעלת הופעה חיצונית מושכת. חנה היתה מועמדת בשנה שעברה למלכת היופי, הופיעה בלהקת פיקוד הצפון, אינה יודעת עדיין מה התפקיד שתבצע בסרט זה.

ומטר ה־27" או: „כאלה הם החיים"

אדי ממשיך ללכת, מסתכל אחורנית ורואה אבן, כתו־בה עליה הקילומטר 27, ממשיך ללכת ודמעה יורדת מעיניו.

לאחר שהצופה מוחה את דמעותיו מתגלה לעיניו תמונה מספר 24:

מכונית משא מלאה חיילים עייפים נוסעת על הכביש, אדי בתוכם. בצידי הכביש והצטלבות רואים את השלטים של כל ההרים שנכבשו על ידי צה"ל.

דודו: (על־יד השמות של אותם המקומות) נגמור איתם... הו, הו,... הו,...

מהקסטים הבאים מתברר שלאחר המשבר הנפשי שע־בר עליו במלחמה, מקבל אדי חופשה, אותה הוא עומד

מחבר התסריט זאב פוירשטיין

לבלות בקיבוץ. אולם לפני שהוא מגיע לקיבוץ מתר־חשת עוד סצינה חשובה אחת —

קטע מס' 29: מגרש כדורגל ... אנשים מס־תכלים. אחד צוחק, שני מרוגז, שלישי מתוח... אחד מחזיק את הפה פתוח... נכנס לו זבוב לפה... ריב בין האנשים. ועוד מעט מכות. במגרש משחק דוד. הכדור ברגל שלו... עובר לאחר... שניים... שלוש, דוד תופס את הכדור... בעיטה... גול. אנשים צו־חקים שמחים... אחרים מרוגזים...

אל הקיבוץ מתגלגל אדי בלווית עוד זוג צעירים מקומיים, בני ורות, ועם הכדורגלן דוד וחברתו עדינה. בחדר האוכל של הקיבוץ מתרחשת חסצינה המכריעה. אדי פוגש בנחמה, אשתו של דני ז"ל.

אדי: שלום נחמה....

נחמה: שלום אדי. (שניהם לא יודעים מה לדבר)

את ליבם הם מגלים זה לזו רק ב**קטע מס' 36:** יום, על הירק בקיבוץ אדי ונחמה יושבים.

נחמה: מה אתה רוצה לעשות פה?

אדי: אני מנסה לחכות פה לאוטובוס...

נחמה: טיפש חמור...

אדי: היום כן... מחר לא.

נחמה: מדוע?

אדי: מפני שאת אשה ולא יכולה להיות אחרת.. שמעתי כבר, את מחפשת את הטוב ביותר...

נחמה: אני לא מחפשת את הטוב ביותר כי אין. אני פשוט רוצה לחיות ולהבין, אני חופשיה... אתה מבין את זה?

אדי: קשה להבין אדם מה שהוא מבין בחופשיות.

נחמה: אני פרטיזנית של אהבה חופשית...

אדי: את טועה, את סנטימנטלית וחמת מזג בכל ה־מובנים.

לאחר מעמד זה זקוק הצופה כנראה למעט בידור. זה ניתן לו ב**קטע 37:**

ערב. מסביב לאש מוזיקה של קיבוץ. אדי לכוון רות: איפה בני?

רות: עושה שמירה...

התמונה עוברת לבני. בני שוכב כשהרובה בידו וה־ישבן בולט קמעה מעל פני השטח. פתאום נשמעת יריה, ואנו רואים את מכנסיו של בני קרועים (בנקודה הגבוהה ביותר של הישבן). בני קופץ כנשוך נחש, מחפש מקלע בחור בצד ימין. אנו שומעים בערבית צעקה „אללה הוא עכבר" וכאשר מתקרבים לתעלה אנו רואים את בני יושב על גבו של סדאין הנאנק מכאבים.

לאחר סידרת תמונות בהם נראים שלושת זוגות הנופשים כשהם מבלים על שפת ימה (הנקיה) של תל־אביב ובמתקני הלונה פארק, נכנסים לקולנוע ויוצ־אים ממנו, מתגלית תמונה מעניינת.

קטע מס' 42: מוזיקה מנגנת חזק בוגי בוגי... מו־זיקה נפסקת... נכנסת בחורה ושרה שיר בספניו־לית... שיר שמחמם את הלב, המוח... היא יוצאת... התזמורת מנגנת יפה בסאקס... אדי ונחמה רוקדים סנזואלי... היא מסתכלת בעיניים שלו... הוא מלטף את הגב הפתוח שלה... היא נרגשת. הטנגו נגמר.

מכאן מתקדם הכל בקצב מהיר מאוד.

קטע מס' 44: נחמה נותנת סטירה לאדי על הגב. היי... היי... נחמה רצה... אדי אחריה... תופס אותה... היא מתחילה לנשוך אותו מהר... כמו משוגעת...

קטע מס' 48: ערב, גן ריקודים. בין עצים שולחנות. כולם רוקדים. מאחד השולחנות צועק בן־אדם אחד.

הבן אדם: היי... הפסיקו לרקוד... אני רוצה לש־מוע את הזמרת...

דוד: מה מפריע לך שאנו רוקדים?

הבן אדם קם, ניגש לדוד, תופס אותו, רוצה להרביץ בו. אדי קם מהר וניגש להפריד ביניהם.

אדי: מה יש? מה קרה?

הבן אדם: מה אתה מתערב, אתה רוצה לקבל גם?

נותן מכה לאדי, אדי נותן בחזרה מכת גיודו ומכה בבטן. הבן אדם נופל... קם עצבני, ניגש לשולחן הקרוב ולוקח סכין... אדי קופץ לשולחן הקרוב, לוקח בקבוק... שובר אותו בפינה של השולחן, עצבני, אבל שקט...

אדי: נו, אדרבא, נראה אותך... דם...

הבן אדם נעצר עם הסכין ביד, מסתכל לאדי ול־בקבוק. הבן אדם חושב רגע וזורק את הסכין, התז־מורת ממשיכה לנגן. אותה זמרת שרה ורוקדת לפי המוזיקה...

קטע מס' 49: יום. אדי ונחמה נוסעים, נעצרים על יד הים.

נחמה: תוכיח לי שאתה אוהב אותי וזרוק את ה־מכונה לים...

אדי מסתכל אליה רציני. חושב לרגע... ו... מח־ליט. ניגש למכונה... מדליק אותה... מסדר אותה כדי לחטוף אותה לים... נחמה מסתכלת... כשהיא רואה שהוא כבר זורק אותה... צועקת ורצה אליו.

נחמה: אדי... אדי... רגע...

אדי נעצר. נחמה קופצת לזרועותיו ומנשקת אותו: אדי שלי, אני אוהבת אותך לעולמים. שניהם בוכים ומסתכלים אחד לשני.

הקצב המהיר נמשך.

קטע מס' 52: בחדר של אדי.

נחמה: יש לך יופי של דירה... זה הפתעה בש־בילי...

אדי: בלי מחמאות...

נחמה מסתכלת עליו... תיאבון... קמה ונגשת אליו... נפגשים... נחמה לוקחת את הכוסות בצד... מתחילה לנשק אותו. חם... חם... חם... אדי מנשק אותה על הכתפיים ליד השד... נחמה נרגשת... רועדת... אדי מוריד את החולצה שלה, רואים חלק קטן מהשדיים. ממשיך לנשק אותה... היא נרגשת... שניהם נופלים על הספה... רואים... נופלת נעל... נזרקת שמלה... פניה של נחמה נרגשים ומאושרים...

הטרגדיה מתרחשת קרוב לסוף, כשאדי ונחמה נוסעים להודיע להוריה על החלטת נשואיהם.

קטע מס' 53: הולכים למכונה... נוסעים מהר... נחמה מאושרת... בפינה של הרחוב באה מכונה מולם. אדי מנסה לעצור... לפנות ימינה יותר... נכ־נסים לתוך עץ... רואים את המכונה בתוך העץ... אדי יוצא ממנה... הוא מלא דם על פניו.

אדי: נחמה, מותק, אהובתי... (מזיז אותה)... קומי מותק... זה לא חלומך... בינתיים בא מגן־דוד־אדום. מוציאים אותו ממנה בכוח.

קטע מס' 54: אדי חוזר מדמיון החלום למציאות. מקום לרקודים כמו בהתחלה, אדי על יד הבר של מלון דן.

אדי: כך... כך זה... נזכרתי בך... כך זה קרה...

דוד: כן. כך הם החיים.

אדי: לפעמים נזכרים... התזמורת מנגנת משהו חם, בוגי חזק. זוג רוקד בפיגורות. הטלפון מצלצל.

אדי (לאחר שסיקפן): הניתוח הצליח. שותה את ה־משקה בשמחה.

קטע מס' 55: מדרגות בית החולים. אדי ונחמה יורדים מאושרים, חוצים את הרחוב... רואים את גבם כשהם מתרחקים.